

Želáme Vám krásne a radostné Vianoce plné lásky
a pohody a v ďalšom roku úspech, šťastie a zdravie

Spišský

PATRIOT

NOVINY PRE NOVOVEŠŤANOV TELOM AJ DUŠOU

I november 2015

ROBIA NÁŠ ŽIVOT SLADŠÍM

Nemuseli sme veľmi dlho rozmýšľať, ktorého z našich podnikateľov vám predstavíme v poslednom tohoročnom čísle Spišského Patriota. Z diaľky už začínajú rozvoníavať Vianoce a s nimi sa, pre mnohých z nás, spájajú aj chute sladkých koláčikov. Voľba tak padla na cukráreň Špeciál.

Cukráreň
Špeciál

Už 12 rokov cukráreň v srdci Spišskej Novej Vsi prevádzkuje Marián Komara. Jeho začiatky s predajom sladkých dobrôt sú ešte staršie. Začínal so zmrzlinou. „Ku zmrzline som sa dostal ešte v roku 1989. Bola to stará balkánska zmrzlina na Letnej ulici v SNV. Starší si ju budú pamätať (hlavne tie hodiť nové fronty). Do tohoto kumštu ma za-

učil pán Remzi a keďže ma to bavilo, začal som si vymýšľať nové receptúry a tešil sa zo spokojných zákazníkov.“ Medzitým to skúšal so zmrzlinou aj na Morave. Magnetizmus rodného kraja ale zvíťazil a pán Marián sa vrátil domov. Tu musel svoje podnikanie prispôbiť prírodným podmienkam. Zmrzlina je u nás sezónnou záležitosťou. V zime o ňu veľký záujem nie je.

Spomína: „V roku 2003 som usúdil, že už mám dosť skúseností a tak som sa osamostatnil a začal podnikať na Letnej v Cukrárni Špeciál. Okrem výroby zmrzliny som sa dal na pečenie zákuskov. Mám šťastie, že moju manželku baví pečenie a vymýšľa stále nové koláče. Tu v SNV je veľká konkurencia a mojim cieľom vždy bola kvalita a nie kvantita. Preto pečiem denne

čerstvé koláče.“ Ako všetci, aj manželka Komarovci mali, okrem súkromných, aj profesionálne sny. Jeden z nich sa im splnil len nedávno, keď sa mohli presťahovať do nových, väčších priestorov. Šéf Špeciálu vysvetľuje svoje ďalšie plány: „Novú cukráreň stále zútulňujeme. Chceme ešte viac skvalitniť naše služby a zaviesť pokračovanie na str. 2

TAKTO TO VIDÍM JA

Urobiť krásnu knihu o krásnom meste môže byť na prvý pohľad jednoduché. Ja si myslím, že opak je pravdou. Dokázať vybrať z množstva zaujímavých materiálov a nádherných fotografií tie naj vyža-

duje od autorov veľký cit a múdrosť. Rozmýšľal som nad tým, keď som si opätovne listoval v krásnej monografii Spišská Nová Ves. Aj touto cestou chcem poďakovať jej tvorcom a špeciálne p. Andrei Jančíkovej, bez ktorej by táto kniha asi nebola. Pri prehliadaní si fotografií som si uvedomil, koľko ľudí je na uliciach. Koľko ľudí je na „špacírke“. Aj historické fotky mesta potvrdzujú, že tu bolo čo obdivovať - architektúru, technické novinky tej ktorej doby, alebo parky. Som rád, že aj my, Novovešťania 21. storočia môžeme, nielen symbolicky, kráčať v šľapajách našich predkov.

pokračovanie na str. 2

editoriál

Vonku bola tma, chladno a fúkal vietor. Tak som si doma, v teplúčku, zapol telku. Reku, Vianoce sa už blížia, tak sa nechám trochu inšpirovať nejakým programom o varení. Mladá štíhla a krásna černoška piekla vianočné sladkosti. Už po pár minútach ma niečo začalo vyrušovať. Áno, majstra cukrára si predstavujem inak. Nie ako modelku s umelým úsmevom, nalakovanými nechtami a nezababranou zásterou, od ktorej by som radšej kúpil manželke spodné prádlo. Prepol som program a v skrini vyhrabal krabicu s receptami, ktoré mi zostali po mojej

mame. Zamastené a dokrkvané, ručne písané pokyny, z ktorých Vianoce doslova voňali. Hneď som si spomenul na podobný pocit, ktorý som zažil pred mnohými rokmi. Rozhodol som sa kúpiť prasa a zohnať mäsiara, ktorý mi urobí zabijačku. Keďže som žiadneho nepoznal, vyhľadal som zoznam mäsiarov v okolí a rozmýšľal, ktorého z nich oslovím. Zrak mi padol na meno Omasta. Neváhal som ani chvíľku, zatelefonoval som mu a na všetkom sa s ním dohodol. Vyložene pocitové rozhodnutie sa ukázalo byť tým správnym. Jeho zabijačka pokračovanie na str. 2

Vianoce – čas pokoja

Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ Kristus Pán. A hneď sa k anjelovi pripojilo množstvo nebeských zástupov, zvelebovali Boha a hovorili: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“ (Lk 2, 10 – 11; 13 – 14). V úvodnom citáte je zahrnutá dôležitá udalosť a aj posolstvo tejto udalosti. Boží Syn sa stal človekom a správa o tom je posolstvom pokoja. V istom príbehu sa spomína anjelský chór, v ktorom jeden malý anjel odmietol spievať o pokoji, pretože vnímal, že pokoja na zemi niet. Zaprotestoval a odmietal sa podieľať na speve, ktorý nie je pravdivý. Vysvetľoval svoju vzburu tým, že poukazoval na rímskych vojakov, na podmienky v akých ľudia žijú a aj na situáciu, v akej sa narodilo dieťa Ježiš. Nakoniec prijal vysvetlenie, že práve udalosť Vianoc, narodenie Božieho Syna, ukončí nepokoje a prinesie pokoj z neba. Keď sa anjel ubezpečil a presvedčil o tejto pravde, nedostal možnosť spievať opäť v chóre, ale dostal úlohu šíriť pokoj betlehemského Dieťaťa na zemi. Olivovou ratolesťou sa mal dotýkať ľudí a prinášať tak pokoj od ich života.

Zatiaľ prežívame Adventné obdobie, ale už cítime blízkosť Vianoc. Keď však vychádzame z domu, z kostola, keď zapneme telku alebo internet, zdá sa, akoby Adventné obdobie zaniklo a akoby ho ľudia z reklamy a biznisu vynechali. Ohlušujú nás vianočné reklamy a ponuky a my cítime, že je to príliš zavčasu. Kristus sa nenarodil v hluku mesta uprostred diania, ale v tichej maštaľke na opustenom mieste. Anjeli a nebeské znamenia museli ľudí upozorniť na narodeného posla pokoja. Narodil sa, aby priniesol pokoj do ľudských srdiec, do ľudských obydlií, do ľudských vzťahov, do ľudskej komunikácie. Skutočný pokoj, za ktorým sa neskrýva žiadna záľudnosť, faloš, manipulácia, korupcia. Pokoj, ktorý je založený na Božej prítomnosti v srdci, sa ukotví len tam, kde je otvorenosť a ochota prijať ho. Nie iba tak naoko, zo zvyku, ale úprimne. Vieme, aký blahodarný je pokoj, vieme, koľko ho chýba v našom srdci, v našom okolí. Vnímame, koľko pokoja by potreboval tento svet. Buďme ľuďmi dobrej vôle, ktorým sviatky Božieho narodenia prinesú pokoj a požehnanie. Zároveň prenesme zo slávania Vianoc čosi aj do svojho života. Malý anjel pokoja sa chce dotknúť aj nás a povzbudiť nás: „Premýšľaj, rozhoduj sa, konaj, hodnot tak, aby si mohol pokorne a úprimne pokľaknúť pred narodeným Božím poslom pokoja a mohol ho pozvať do svojho života, do svojich každodenných životných záležitostí.“ Pokojné a požehnané prežitie sviatkov Božieho narodenia!

Viktor Pardeľ
riaditeľ Diecézneho katechetického
úradu Spišskej diecézy

Robia náš život...

dokončenie zo str. 1
cukráreň s obsluhou a tým prejsť na kaviarenský štýl. Rád sa rozprávam s našimi klientmi a počúvam ich názory na to, čo by sme mohli vylepšiť, aby sa u nás cítili ako doma.“ Správny cukrár má rád sladkosti. A takým je aj Marián Komara: „Rád si zamaškrtím, najmä vtedy, keď vymýšľame a experimentujeme s prípravou nových koláčov či už doma s manželkou alebo hlavnou cukrárkou Agátou bez ktorej by to tiež nešlo, ale touto cestou sa chcem poďakovať aj celému môjmu tímu som na

nich hrdý.“ A podobné pocity má aj z ľudí a mesta v ktorom so svojou rodinou žije a pracuje: „Kedže som bol mimo domova 15 rokov, o to viac si

uvedomujem, kde žijem. Som tu doma, tu patrí, tu som si založil svoju rodinu a som hrdý, že som Spišiak.“

-le-

Takto to vidím ja...

dokončenie zo str. 1
Mám skvelú manželku. Za jednu z vecí, za ktoré jej vďačím, je aj to, že ma niekoľkokrát týždenne vytiahne na prechádzku. Chodíme po meste. Po námestí, po uličkách s rodnými domami, po sídliskách, popri Hornáde... Stále nachádzame dôvody na obdiv a hrdosť na to, čo toto mesto a jeho obyvatelia dokázali. Neprehliadnuteľné stavby dokazujúce historický význam mesta padnú do oka každé-

mu. Ja si ale rád všimam aj veci menej viditeľné a na prvý pohľad možno všedné. Mám teraz na mysli okolie našich obydli, ktoré si mnohí občania skrášľujú a udržiavajú v stave, za ktorý im patrí obdiv. Teší ma, že je dostatok takých ľudí, ktorým nie je ľahostajné, v akom prostredí so svojimi rodinami žijú. Pri týchto prechádzkach ale musím svoj zrak zamestnávať ešte niečím iným. Ak nechcem zakončiť prechádzku návštevou pohotovosti, musím

riadne pozerat' pod nohy. Stav niektorých chodníkov je hrozný. Ja sa ešte stále považujem za mladšieho, tak si neviem predstaviť ako chodí po týchto chodníkoch moja mamka a jej rovesníčky. Pre niektoré z nich to musí byť regulárny beh cez prekážky, Obehnúť dieru, preskočiť mláku, podliezť konáre stromov... Som rád, že mesto intenzívne opravuje cesty, ale bývajú tu aj ľudia, ktorí chodia pešo. Nie kedy naozaj netreba veľa...

Rastislav Javorský

editoriál

dokončenie zo str. 1

to nebola báseň, to bol epos, hymna bravčovinky. Pri spomienke sa mi aj teraz, podvedome, zbiehajú v ústach slinky. Prečo o tom píšem? Pretože už začínam myslieť na Vianoce. Na sviatky, ktoré sú pre mňa vrcholom tradícií. Dni, kedy sa stretnem s celou ro-

dinou, opäť dodržíme naše zvyky a oslávime narodenie Ježiška. Nemienim tu robiť kresťanskú osvetu, rešpektujem slobodu vierovyznania každého človeka, ale verím, že aj pre mnohých neveriacich sú Vianoce sviatkami prinášajúcimi pozitívne emócie, nádej, že ľudstvo sa úplne nezblázni, alebo len drobnú

radosť z toho, že naši blízki a priatelia na nás nezabudli. Nič viac, a nič menej, prajem všetkým verným čitateľom Patriota. Nech Omastovci robia hurky, vzdelaní a trpezliví ľudia, nech nás liečia a učia naše deti, silní a odvážni nech nás chránia a pomáhajú. Prosím, nech je všetko tak, ako má byť.

-le-

list čitateľa

Vždy nás poteší, keď nám niekto napíše. Spišský Patriot chce byť nielen priestorom pre názory našich redaktorov. Radi uverejníme aj názory vás, obyvateľov mesta. Ten posledný je o niečom, čo mnohí považujeme za samozrejmé, ale život ukazuje, že to až také samozrejmé vždy a všade nebýva. Je o slušnosti a takto ju vníma p. Miriam Nevyjelová.

Prednedávnom sa mi náhodou dostala do rúk kniha z obdobia, keď v telke začínalo farebné vysielanie a veterník v cukrárni stál 3 koruny. Volala sa „Slušnosť naša každodenná“. Začítala som sa do nej a vybrala tie, ktoré sa ma dotkli najviac: „Všeobecná ohľaduplnosť, ako základný princíp slušného správania, nachádza široké možnosti uplatňovania vo vzťahoch medzi obyvateľmi mnohospodových obytných domov. Áno, život v panelákoch je veľkou skúškou medziľudských vzťahov. Akosi ťažko si uvedomujeme, že tak ako od susedov všetko počuť k nám, aj od nás všetko počuť u susedov. Škriepky, nadávky, ale aj spev a veselosť pri oslavách prenikajú stenami. Platí to najmä pre nočné hodiny, keď sa vo všeobecnej tichu akékoľvek zvuky výraznejšie rozliehajú. Vtedy je počuť aj obyčajné púšťanie vody z vodovodu,

či vŕzganie nenaolejovaných pántov. Chovať psa v byte moderného výškového domu je síce móda, ale vznikajú s tým mnohé problémy. Je vecou majiteľa, postarať sa, aby jeho miláčik brechotom, či zavýjaním nerušil susedov, neohrozoval hrajúce sa deti a nešpinil spoločné priestory v dome a jeho okolí. Ohľaduplnosť sa ukazuje už od rána. Niektorí ľudia musia vstávať veľmi skoro. Mali by ale myslieť aj na tých, ktorí možno pracovali dlho do noci, keď ranostaji už dávno spali. Rozhlas by si mali pustiť len pre seba, nie tak hlasito, aby ho počúvali aj susedia.“ Zdájú sa vám tieto situácie povedomé, alebo patríte ku šťastlivcom, ktorí majú skvelých susedov? Veru, nie nadarmo sa hovorí: „Dobrý sused, lepší ako rodina“. Sama bývam v činžiaku celý život a častokrát sa nestačím diviť čo všetko si dokážeme vzájomne

spôsobiť, povedzme, v procese rekonštrukcie nášho obydli. Vítame a búrame celé mesiace, čo na tom že pod nami v byte je postihnutý človek na vozíku a nad nami nemohúca starenka. Veď sme na nástenke upozornili ostatných, že budeme prerábať, nech majú strpenie. Šokuje ma, že mnohí nájomníci tento stav v tichosti trpia, alebo radšej odídu k príbuzným, veď napokon, povedia si „Nie je nočný pokoj, nič aj tak neurobíme“. Prepáčte, ale mne to celé príde nenormálne. Kam sa vytratila obyčajná ohľaduplnosť voči ostatným a aký príklad ukazujeme našim deťom? Žijeme v krajine, v ktorej sa musí stať niečo zlé, aby sa veci stali lepšími. V danom prípade to možno bude môj alebo váš činziak, ktorý sa nám raz možno zosype na hlavu, lebo pár ľudí si ho prerobilo „na čierno“. A potom snáď príde na rad aj slušnosť a dôstojnosť.

šuška

Roky rokúce si obyvatelia Rulic Slovenská, Levočská, Hviezdoslavova a Gorazdova nechápavo ťukali na čelo, keď sa hovorilo na tému diskotéka. Niežeby tu žili ľudia, ktorí tento druh zábavy nenávidia, to určite nie. Vadilo im Zio, alebo presnejšie povedané, hluční návštevníci tejto diskotéky, ktorú niekto, z nejakých nepochopiteľných dôvodov, povolil prevádzkovať v obývanej časti mesta. Keď sa sláva tejto diskotéky zmenila na prach, ľudia si oddýchli. Netušili však, že už sa chystá niečo, čo im pokojný víkendový spánok vyruší ešte viac. V bývalom Kine Tatry sídli KTK a z toho sa nám stala nová diskotéka. Opäť v obytných častiach mesta. A tentokrát v absolútne neodhlučnenej budove. Rozhodnutie povoliť takúto prevádzku medzi činžiakmi je zlé a hlúpe. Obyvatelia bytov, ktorí si v noci namiesto spán-

ku užívajú monotónne a hlasné rytmy sa o ňom vyjadrujú omnoho expresívnejšie. Takúto službu od mesta, ktorému pociťovo platia dane, považujú za danajský dar. Ti, ktorí si do ich pociťov neviete vžiť, skúste si predstaviť, že máte suseda, ktorý každý piatok a sobotu, večer od 22, hod, do nejakej 3. rána vkuse vyklepáva rezne. Nuž, vážení kompetentní úradníci: kde ste nechali zdravý rozum a empatiu vo chvíli, keď ste povolili takúto diskotéku? Alebo vy za nič nemôžete a v meste si kto chce, môže postaviť čo

chce a kde chce? Kto je vlastne v meste pánom? Úradníci alebo občania? Zatiaľ to vyzerá tak, že tí prví menovaní. A ich rozhodnutia pracujú aj s ďalšími ľudskými zmyslami, nielen zo sluchu. Obyvatelia spomínaných ulíc majú síce viac neželaného hluku, ale majú aj menej želaného osvetlenia vo večerných a nočných hodinách. To zase ako dôsledok „privatizácie“ verejného svetlenia v našom meste. Cynik by povedal: „Niečoho máte viac, niečoho menej - v priemere sa nemáte, čo sťažovať.“

-le-

www.nadacia858.sk

5.-12.-19.
Decembra
OC Madaras

PREDAJNÉ A VÝSTAVNÉ TRHY

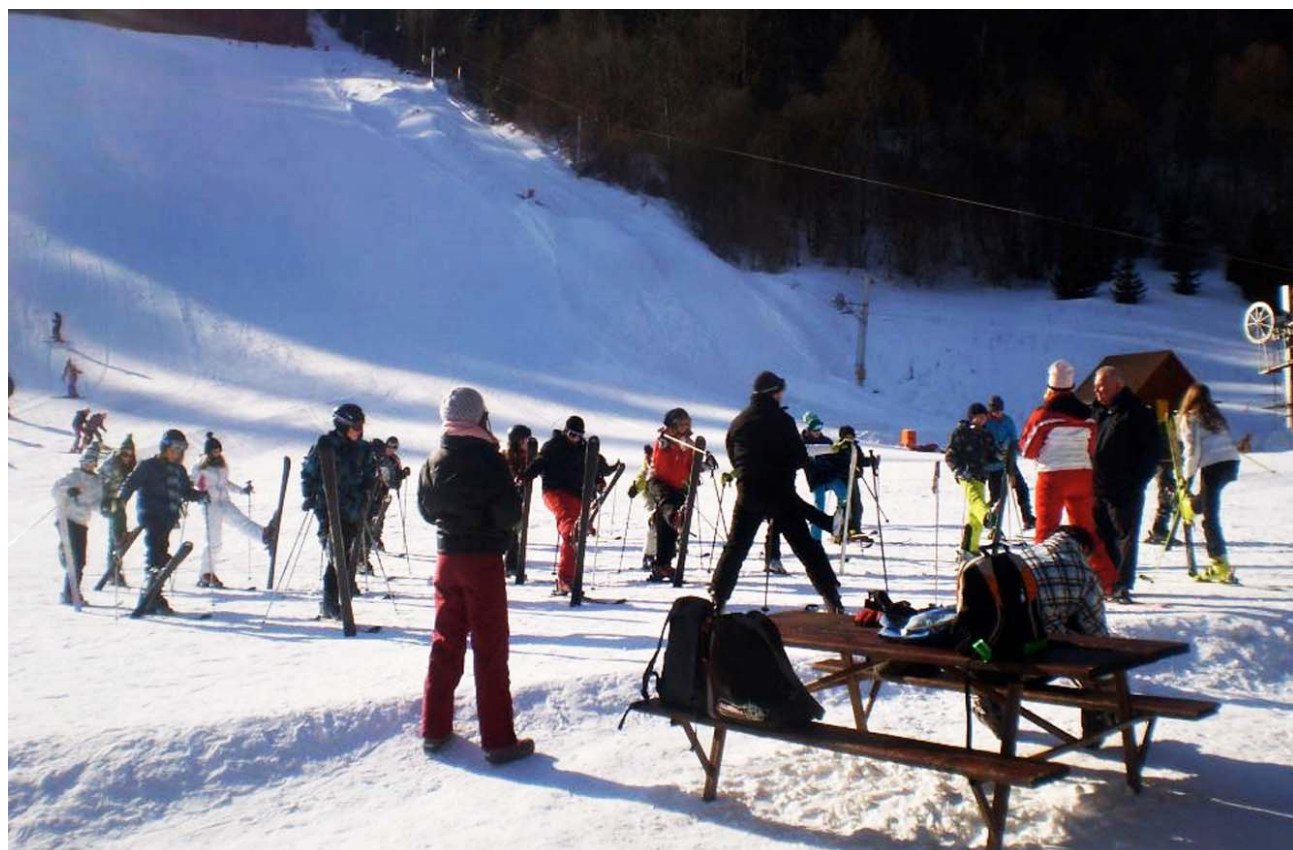
PARTNERI

SHOPPING CENTER MADARAS SPIŠSKÁ NOVÁ VES
Najväčšie Obchodné a Zábavné centrum na Spiši

SPIŠSKÝ PATRIOT
NOVINY PRE NOVOSTANOVY TELOM AJ DUŠOU

ZÁKLADNÁ UMELSKÁ ŠKOLA
SPIŠSKÁ NOVÁ VES

BENESPORT, KARLOFF, AUTOVALAS, DOBRÁ VOĽBA, alux interier, Divadlo tetrálnej skratky, STUDIO, CHPE, ISKRA, -komplet s.r.o., Slovhops, eurobus

lyžovačka na Spiši V STUDENEJ DOLINE

Keď sme v lete s deťmi v tábore na Mraznici, tak hneď prvý deň máme takú súťaž, ktorej princípom je vyjsť hore zjazdovkou, lebo odtiaľ je pekný výhľad na celý Hnilčík, takže deti zrazu vedia, kde vlastne sú. A poviem vám, je to poriadna štreka a strmý výstup, čo svedčí o tom, že zjazdovka na Mraznici musí byť v zime naozaj lyžiarskym rajom, hlavne pre zdatných vyznávačov tohto zimného športu.

Do Hnilčíka sme sa vydali koncom novembra, keď už teploty klesali v chladných dolinách Volovských vrchov pod Ferdinadkou a Pálenicou aj pod desať stupňov a aj prvý sneh, čo tu napadal už vytvoril akúsi predlyžiarsku náladu a odel krajinu v tejto doline do bieleho hábu. Do lyžiarskeho strediska Mraznica sa dostanete kdesi v dvoch tretinách nekonečne rozľahaného Hnilčíka odbočkou vpravo smerom na Ráztoky. Zaparkovať môžete priamo v areáli, alebo pod lyžiarskym svahom. Pre viacdnňových návštevníkov je k dispozícii vynovená turistická ubytovňa s kapacitou 80 lôžok v dvoj a trojposteľových izbách. V prízemí ubytovne sa nachádzajú dve jedálne s naozaj dobrou kuchyňou, bufet s typickými šumnými Hnilčičankami a pod svahom je aj čajovňa s barom. To len aby ste vedeli, kam v okamihu, keď už bude jednoducho lyžovačky dosť.

Lyžiarsky svah začína vo výške 705 metrov nad morom a keď sa vyveziete vlekom hore stojíte už nad tisícokou, v podstate vo výške 1035 metrov. Takže tí lepší matikári si už určite vypočítali, že prevýšenie na zjazdovkách je 330 metrov, čo je poriadny šús. No a aby si prišli na svoje naozaj všetci lyžiari-začiatčníci i pokročilí, sú

k dispozícii 3 zjazdovky rôznej náročnosti a pochopiteľne pamätalo sa aj na deti, pre ktoré je pripravený 100 metrový

vlek. Samozrejmosťou tunajšieho strediska je i požičovňa lyží a snowbordov, servis a lyžiarska škola.

Čo ale robí tento lyžiarsky areál ojedinelým je prírodné klzisko s osvetlením, ale najmä jeho prepojenie s bežeckými lyžiarskymi trasami hore na Grajnári. Jednoducho sa vyveziete vlekom na Pálenicu, zapnete bežky a zjazdové lyžovanie môžete za pár minút vymeniť za ešte zdravšie- bežecké. No a pre tých, čo si nájdu čas aj na trocha poznávania histórie len pripomínam, že v obci, sotva 300 metrov od vlekov sa nachádza maličké, ale naozaj veľmi zaujímavé a poučné banícke múzeum. No a prechádzka zasneženou dolinou na Ráztoky, kde ešte vidno pôvodné staré banícke stavby a aj vchody do štôlní je atrakciou nielen pre dospelých, ale aj vítanou zábavkou pre deti.

Ostáva už len dúfať, že aj na Spiš sa konečne po teplých a plačkových zimách vráti konečne tá pravá orechová, že obloha a snežné delá vyprodukujú dosť snehu a že aj vy Novovešťania si nájdete cestu do lyžiarskeho strediska Mraznica v Hnilčíku. Máte ho pod nosom, krajina je tu excelentná, lyžovačka pekná, obsluha príjemná, ceny mierne a ako povedal vedúci pri zasnežovancom dele:

„Ak Boh dá, tak už okolo Vianoc sa tu bude lyžovať“

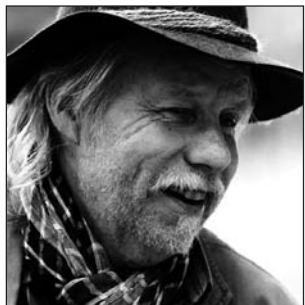
Michal Buza st.

fotoreportáž:

Pietna spomienka za obete horských nešťastí v Slovenskom raji spojená s odhalením pamätníka leteckého nešťastia záchránarov v Prielome Hornádu (17.7.2015).

spomienky na „starú“ Spišskú Novú Ves: SKOK CEZ KOŽU

Fanny, čo nosila tie najkratšie minisukne na celej Baníckej škole, skočila cez kožu, dlhé nohy v hnedostrieborných pančuchách sa na chvíľu zaligotali vo svetle reflektorov na doskách Novoveského divadla, dopadla, pohodila hlavou, vlasy sa jej z čela vrátili na svoje miesto a do ticha hľadiska, kde sedeli jej obdivovatelia s pootvorenými ústami, predniesla svoje životné krédo: „*Aj čokoláda je sladká, ale od sexu nebolia zuby.*“ Členovia slávneho officia v slávnostných čiernych uniformách na javisku sa prebrali zo sladkého ničnerobenia a podriekavania, riaditeľ školy povytiahol obočie, môj otec si dlaňou zakryl oči a pán profesor Tkáčik sa pousmial, ale len tak, akoby sa nič nedialo.

Stojím na starom cintoríne pri hrobe svojej dcéry Barbary, šucham si viečka, pod ktorými sú usadené malé jemné zrnká spomienok, z teplej decembrovej oblohy padajú veľké vločky ťažkého snehu.

„*Mišo. Si to naozaj ty?*“ Obzriem sa ponad plece a pod mohutnou tujou stojí akási päťdesiatnička a vy už iste tušíte, kto. Fanny. Presne, ako vtedy, v júni pred štyridsiatimi rokmi, keď pán farár pokropil so svätenou vodou malú truhličku a partia okolo Zalčika spustila „Už ma obkľúčili“.

O päť rokov neskoršie, niekedy na začiatku osemdesiatych,

dalo by sa to napísať aj presnejšie, ale nechce sa mi hľadať dôchodkový list, sa v športovej hale stretli dvaja riaditelia. Janko Harničár a Pubo Kráľ. Dnes už obaja čítajú Spišského patriota tam hore, ale vtedy podpísali môj prestupový listok a čuduj sa svete, nie basketbalový (hoci obaja do novoveského basketbalu robili), ale pracovný a tak som si jednoducho zbalil biely plášť, štetce a malštok a z výtvarníckeho oddelenia Kultúrneho a spoločenského strediska mesta prestúpil (s platom o 100.-Kčs vyšším) do výtvarnej dielne Banská montážneho závodu. A tak som sa aj ja, pravda len okrajovo, stal súčasťou veľkej spišskej baníckej rodiny. A aj keď sa Deň baníkov oslavoval vždy niekedy začiatkom októbra, ja som si na tie časy s nostalgiou spomínal, hmkajúc „smrteľné stony úzkosti záhrobia“ pri Barbarinom kríži, lebo to meno bolo odjakživa patrónom baníkov, pravda na Slovensku v podobe Barbora a aj slávny a tradíciami prekladaný Barbóriál sa slávil preskokom cez kožu práve začiatkom decembra.

Fanny potom o tri roky zmaturovala, jej otec doniesol do kabinetu na Baníckej škole neuveriteľne dobré domáce klobásky z Helcmanoviec, poďakoval, chytil si svoje dievčatko za ruku a už sme len pozerali, ako sa kdesi pri pošte, smerom na stanicu strácajú v dave dlhé nohy čerstvej maturantky, ktorú sme nikdy nevolali Františka, ako jej otec, ale jednoducho Fanny.

A len tak mimochodom. Tá slávna budova tu na rohu Letnej a Školskej ulici stojí i dnes, akurát, že sa už v nej po chodbách nepremávajú nádejní adepti baníckeho remesla, ale zato tu nájdete množstvo obchodíkov, čo len dosvedčuje, že dnešná spo-

ločnosť je čoraz bližšie ku svojej konzumnej smrti, lebo princíp súčasného spôsobu života, ktorý sme si v novembri 89 vystrngali na námestiach, je: zarob (alebo si požičaj) a utrcaj. A to v štáte, ktorý má síce temer 11% nezamestnanosť, ale absolventi nekonečného množstva zbytočných stredných škôl sa pomotkávajú po chodbách Úradu práce, zatiaľ čo na trhu je voľných miest. Kto si už dnes spomenie na Železornú bane, Nerudnú bane, Geologický prieskum, či BM-Zetku, kde sa práve absolventi Baníckej školy uplatnili a pracovali? Starí chlapi, čo debatujú na lavičkách v meste a viac ako päťdesiatnička Fanny, ktorá stojí pod mohutnou tujou a špekuluje, kde si v hladovej Hnilcekej doline nájde prácu, lebo v jej veku už nie je pre žiadneho inovatívneho personálneho manažera zaujímavá.

Možno keby znova skočila cez kožu. Vychádzame z cintorína, prejdeme okolo malého kostola, kde oproti kedysi dávno bývala reštaurácia a potom aj Dom Československo-sovietskeho priateľstva, prejdeme popod Levočskú bránu, kde kedysi ešte dávnejšie premávali autobusy do Levoče cez staré rampy, vojdeme do zasneženého parku, ktorý už po prvej zapálenej adventnej sviečke dýcha atmosférou blížiacich sa Vianoc. Kráčaťme ticho, strapaté mraky sa pomaly strácajú a na oblohe sa objaví žltý kosáčik mesiaca.

Moja spoločnička sa na chvíľu zastaví, rozopne kabelku, zašustí staniol a ja s úžasom pozerám, ako z nej vyberá tabuľku mliečnej čokolády.

„*Daj si.*“

A je jasné, že Fanny už cez kožu nikdy neskočí.

Michal Buza st.

ALBÍN MÁ TALENT

Albínov s malým i veľkým A je na svete málo a sú vzácní. Ja som rád, že v Spišskej Novej Vsi poznám jedného z nich - celoživotného herca vo všetkých mysliteľných polohách, Albína Medúza.

Albín je ako tá najlepšia čalamáda. Má veľa ingrediencií. Sladkých, kyslých, ale aj slaných a pikantných. Vo svojom živote sa musel naučiť tisíce replík postáv, ktoré na divadelných doskách stvárnil. Dnes žne úspech v súťaži Slovensko má talent so svojimi kolegami - živými sochami Big Names. Sú úžasné a každá z nich je akoby jednou z ingrediencií Albína ako výnimočnej čalamády. Môžete s ním zápalisto diskutovať o tých najvážnejších témach ľudstva, aby ste ho na druhý deň stretli, preoblečeného za klauna, ako brázdí mesto na drevených chodúliach. Albín je aj ako guľôčka v pinballe. Pomedzi spústu prekážok postupne padá dole, aby ju hráč skúsil vypáliť s pomocou mechanických ramienok do závratnej výšky. Asi len Albín sám pozná hĺbky svojich pádov a výšku svojich rozletov. Jeho bohémsky výzor naznačuje, že bol prekážkami poriadne otlčený, ale keď ho vidíte usmievať sa, ste schopný uveriť, že ten muž dokáže lietať.

Albín je ako skrytý mikulášsky darček. Ak ste boli dobrí, bude to sladká čokoláda, ale ak nie, pripravte sa na kopu uhlia. Herec dôchodca, ktorý i napriek talentu a poctivej práci, nikdy nepatril do slovenskej divadelnej extraligy, teraz ako nemá a nehybná socha môže spoznávať svet a spolupracovať s hviezdami typu Lucie Bílá. O svojej skúsenosti so súťažou Československo má talent nám povedal: „Po prvýkrát som na seba obliekol kostým Henriho Forda v jeseni minulého roku s tým, že ponôžem priateľovi, Radovanovi Michalovovi, rodákovi zo Spišskej, pri foto-

grafovaní živých sôch pre ponukový album. Netušil som, že v tej chvíli si vypisujem vstupenku do sveta. Vznikol projekt Big Names a čoskoro mal premiéru v Istanbule. Tam nám Radovan oznámil, že nás prihlásil do súťaže Česko-Slovensko má talent. Pre mňa, človeka, ktorý má už viac než polovicu života za sebou, nebolo jednoduché dostať sa medzi mládež snažiacu sa prezentovať svoj talent. Až keď sa ma pýtali na moje náznaky, na moje javiskové skúsenosti, pochopil som, že ma berú nielen ako kolegu, ale aj ako „inštruktora“. Na finále súťaže budem ešte dlho spomínať. Deň pred ním - skúška od obeda do noci. V deň „D“ - ráno skúška, popoludní generálka, večer priamy prenos. Neskutočne hektické 2 dni. Špeciálne pre techniku a jej obsluhu. Svetlá, kamery, zvuky a hlavne stava-

nie dekorácií - 10 finálových čísel malo 10 rozmanitých scén, čo znamenalo 10 náročných prestavieb v krátkom čase. V dobe, keď vám na obrazovkách bežali dokrútky, alebo reklama stovka technikov pracovala ako švajčiarske hodinky. Ja aj moji kolegovia, spolusúťažiaci, sme chvíľu po poslednom potlesku, mali pocit, že víťazmi tejto talentovej súťaže sú práve títo chlapci a dievčatá v čiernych montérkach.

Big Names medzi úvodným a finálovým vystúpením stihli absolvovať mesačný pracovný pobyt v Hong Kongu. Teraz nás čakajú ďalšie zahraničné turné.“

Nás teší, že Albín prisľúbil napísať nejaké zaujímavé postrehy z týchto exotických miest aj pre Spišský Patriot. Nepochybne sa máme všetci na čo tešiť.

-leb-

Garáže na prenájom
Sadová ul. č. 1
Spišská Nová Ves

50 €/mesiac

PANORAMA CITY S.R.O.

www.panoramacity-sro.sk

Chrapčiakova 688/29, 052 01 Sp. Nová Ves, Tel.: 053/417 32 31, 417 32 32, e-mail: panoramacity-sro@panoramacity-sro.sk

naše talenty

LUKÁŠ DOKÁŽE S GITAROU DIVY

Gitaristi boli vždy tie najväčšie hudobné hviezdy. Pálili za nimi dievčatá a v každom z nich sa skrýval aj malý exhibicionista. Talent, ktorý vám chceme dnes predstaviť hraje tiež na gitaru, ale od vyššie spomínanej predstavy hudobníka má veľmi, veľmi ďaleko.

Lba dvanásť ročný Lukáš Gavron chodí do novoveskej ZUŠ- ky piaty rok. Ako sedem ročnému sa mu zapáčila hra na gitare. Zdrojom inšpirácie bola aj hudba, ktorú rád počúval. „Z hudobných štýlov mám najradšej rock. Chcel som sa naučiť zahrať na gitare skladby, ktoré sa mi páčia. Aj preto som si vybral tento nástroj,“ prezradil nám Lukáš dôvod, prečo mu učarovala práve gitara. Lukáš mal k hudbe vzťah od malička. Ale zvládnuť techniku hry na 6 strunách stálo veľa driny a skúšania. Dokázal to a dnes sa už môže popýšiť viacerými cenami, ktoré na súťažiach gitaristov získal. „Na niekoľkých gitarových súťažiach som sa

umiestnil v zlatom pásme. Najviac si však vážim, 4. miesto v zlatom pásme, na medzinárodnej dvojkolovej súťaži v Bojniciach,“ povedal mladý nádejný gitarista. Pre Lukáša, šiestaka na základnej škole, je hra na gitare zatiaľ skôr ako koníček. Skromne hovorí: „Uvidíme, čo prinesie budúcnosť. Možno sa raz budem aj hudbou živiť, ale teraz je o tom predčasné rozmýšľať. V Spišskej je veľmi kvalitná ZUŠ- ka a mám šťastie na super učiteľov. Ďakujem im, že sa mi tak venujú a pomáhajú mi zlepšovať sa.“ V muzike Lukáša podporujú aj jeho rodičia. „Chodia na moje vystúpenia a dúfam, že sa im páči, ako hrám,“ povedal na záver. -sim-

UKRAJINKU PRIVIEDLO DO SPIŠSKEJ

OBROVSKÉ NEŠŤASTIE

Príbeh tridsaťpäť ročnej Oleny (Jely) Ponomarev sa v Spišskej Novej Vsi začal písať presne pred pätnástimi rokmi. Do nášho mesta ju ako 20 ročnú priviedla veľká tragédia. „S priateľom sme mali tesne pred svadbou. U nás doma na Ukrajine sme spolu boli na dovolenke pri mori. Pri spiatocnej ceste do nás nabúral kamión. Priateľ zomrel, ja som to prežila. Aby som aspoň trochu zabudla na ťažké chvíle, moji kamaráti sa mi poskladali na dovolenku. Vybrali mi Spišskú Novú Ves. Kúpili mi tu zájazd, aby som sa odreagovala. Prišla som tu a zostala som tu žiť,“ vyznala sa nám silná mladá žena. Jela pochádza z Užhorodu. Jej začiatky v Spišskej boli logicky náročné. Samozrejme, nielen po psychickej stránke, keď sa musela vyrovnáť so stratou milovanej osoby. „Bola som tu sama, nikoho som nepoznala, bez rodiny, bez peňazí, bez známostí, bez dobrej znalosti slovenského jazyka,“ vymenovala. Jela si ťažko zvykala na naše počasie. „Máte tu veľmi teplo. Na Ukrajine je zima do mínus 30 aj mínus 40. Tu chodím celú zimu v botaskách. Niektoré zateplené veci som si neobliekla už 15 rokov,“ prezradila s úsmevom. Keďže Jela je skvelá kuchárka, v Spišskej sa zamestnala v dnes už neexistujúcej ruskej reštaurácii Drakon. Netrvalo dlho a Jela sa v metropole Spiša zoznámila so svojim nastávajúcim manželom. „Pochádza z Ruska. Vydala som sa zaňho. Máme spolu krásnu dcéru Alexandru. Tento muž je skvelý človek, no naše názory boli rozdielne, tak sme sa pred troma rokmi rozviedli. Udržujeme však aj naďalej pekný vzťah,“ prezradila zo súkromia.

Mladá Ukrajinka natrafila v Spišskej na zákerých ľudí, ale aj na skvelých, ktorí jej ako cudzinke veľmi pomohli. „Napríklad, v Art café som stretla skvelého šéfkuchára. Rodičov mal z Ukrajiny. Veľmi mi pomohli. Nikdy nezabudnem ani na pomocnú ruku Dany Řihovej, a jej, dnes už exmanžela. Šéf vo mne videl potenciál a ja som sa ako kuchárka presadila v ich reštaurácii Nostalgia medzi mužmi- kuchármi. V Nostalgii

som sa stala šéfkuchárkou a pracovala som u nich 9 rokov. Vyskúšala som si tu napríklad francúzsku a americkú kuchyňu. Potrebovala som však zmenu. Z Nostalgie som odišla a už tretí mesiac varím v reštaurácii Sottopassaggio. Tu pripravujeme taliansku kuchyňu. Mám šťastie, že milujem svoju prácu,“ odpovedala sympatická Jela. Okrem varenia, veľmi rada číta, behá, lyžuje, korčuľuje, venuje sa svojej dcére, boxu a svojim dvom domácim miláčikom- kocúrovi Fiodorovi a fenke Nelke.

Jela si drží náboženstvo z domova. „Som aktívnou grekokatolíčkou a viem k tomu aj svoju dcéru,“ zareagovala. Okrem náboženstva si z Ukrajiny priniesla aj domácu kuchyňu. „Rada tu varím naše ukrajinské jedlá. Robím super boršč a tiež pelmene. Sú to pirohy plnené mäsom. Moja dcéra zbožňuje ryby a morské prísery. Takže pripravujem doma aj to,“ Aj keď je Jela zatiaľ v Spišskej spokojná, raz sa túži vrátiť späť domov, na Ukrajinu. „Moja mamka žije pri Kyjeve. Mój brat v Užhorode. Neskutočne mi chýba rodina a naši ľudia. Sú úplne iní. Viac úprimní, otvorení. Domov je domov a rodina je rodina. Aj keď vychádzam super s ex svokrou, ktorá žije tu, na Telepe. Z rodiny sme tu iba ja a moja dcéra. Je to pre mňa občas ťažké, deprimujúce. Musím sa spoliehať iba sama na seba a na cudzích ľudí. Na starobu chcem ísť k svojej mamke. Ak by nedaj Bože prišla vojna aj do oblastí, kde žije moja rodina, sme dohodnutí, že by do Spišskej prišla moja mamka a bratove deti. Brat je vojak a jeho manželka je detská lekárka. Sú zaviazaní, určite by ich cez hranice nepustili,“ povedala o svojej rodine na záver.

sim

pozvánka na kultúru:

GEORGE, RINGO, JOHN, PAUL AND EMIL

Že sa Vám nedarí spojiť tých päť mien dokopy? Tak to skúsme rozdeliť. Najprv prví štyria. Ešte vždy nič? Šesťdesiate roky minulého tisícročia. V podzemnej krčmičke v anglickom priemyselnom meste Liverpool si štyria chlapci nechali narásť dlhé vlasy, zložili dokopy akustickú, sólovú a basovú gitaru, pridali bicie a vzniklo čosi, čo potom na dlhé roky opantalo mládež na celom svete- big beatová hudba a jej najväčšie hviezdy- BEATLES. A najmenej dvadsať rokov si potom všetci teenegeri sveta spievali o tom, že si Nemožno kúpiť lásku, že Zajtrajšok odnesie všetky problémy, že Na oblohe svieti Lucy aj s diamantami, že všetko sa dá prekonať s Malou pomocou od svojich priateľov, že Michel je moja láska, že Všetci žijeme v žltej ponorke a že niektoré veci treba jednoducho Nechať tak. To ale bolo v časoch, keď sme robili lásku, nie vojnu a keď sa potom svet pomaly začal meniť a udatní americkí boys padali v Saigone v bordeloch od únavy a vyčerpania, zatiaľ čo ich brothers in arms z oblohy sypali na vietnamské bambusové háje všetkoničiaci „orange“, jeden z tej štvorice povedal jednoducho, že Let it be už nie je v kurze a začal so svojou japonskou priateľkou naozaj bojovať proti vojne. A neuspel, lebo, ako spieva zasa iný rocker Paľo Habera: „V takýto deň zomrel Lenon... náš svet býva zlý.“ Áno. 8. decembra pred tridsiatimi piatimi rokmi si nejaký pomätenec (na radosť a s podporou amerických tajných služieb) vytiahol z kabáta pištoľ a vystrelil. Ale kto si už dnes spomenie na tento deň, keď sa v uliciach strieľa v priamom prenose a šialenci sa nechávajú odpaľovať s vidinou cesty do večného raja.

A tu sa dostávame k piatemu menu z nadpisu. EMIL LABAJ. Keď som minulého mesiaca písal o Ivete Liptákovovej a nazval som ju s istou dávkou nostalgie ako kultúrneho polyhista, netušil som, že o mesiac budem rozprávať s človekom podobného razenia, ktorému by som v podstate mohol aj venovať krv, lebo máme určite rovnakú krvnú skupinu. Stačí len napísať, že začínal v amatérskom maloformistickom, dokonca kabaretnom divadielku Reflektor v Levoči, že hrával v bibgitovej skupine Emotion, ktorá len tak mimochodom vyhrala prvú Spišskú big beatovú prehliadku v Novoveskom klube mladých, že jeho maľby a grafiky majú nielen úroveň, ale aj myšlienku a že robil vlastné texty k hitovkám, ktoré si dodnes s priateľmi na gitarke aj zahrá a zaspieva. A chvalabohu, že takýto, nebojím a nehanbím sa napísať, osvetár, šéfuje Mestskému kultúrnemu centru v našom meste.

A teraz vás už hádam neprevapí, že najmä z jeho iniciatívy a v hlbokoj spomienke na najväčšieho intelektuála Beatles sa 5. decembra od 19, 00 hod. v Kine Mier uskutoční Pocta Johnovi Lennonovi- BEATLES SHOW s dnes už legendárnymi The Backwards a hosťom programu, s kanadským skladateľom, gitaristom a spevákom Davom Goodmanom. A ak potom pôjdete 8. decembra po námestí a pri fotke chlapíka v dlhých vlasoch a s okrúhlymi okuliarkami na očiach uvidíte svietiť sviečočku, pristavte sa, to on spieval „All you need is love“.

A čo inde? Tak už len telegraficky:

Galéria umelcov Spiša:

ŽENY ON LINE 3 – výtvarno kreatívne ateliéry od 27. 11. 2015, nahlásiť sa u lektorky Mgr. art. Ivany Betkovej (max. počet účastníkov: 20)

Banický spolok Spiš:

PROFESOR ALFRÉD GROSZ- FOTOGRAF, milovník Tatier, horolezec, pedagóg

BANSKÉ LOKALITY NA SPIŠI, dokumentárna čb fotografia 20. storočia

KAMENĽ AKO INŠPIRÁCIA, baník a umelec Tibor Gurín

Spišské osvetové stredisko:

HOKERLÍK- literárny festival autorskej tvorby: 13. 12. o 18.00 v kaviarni eLara, Gabriela Grznárová, hudba Antler Fusion

Michal Buza st.

Novootvorená prevádzka

Čerstvé šťavy
Ovocné kytice
Olivové oleje
Zdravá výživa

www.luckyjuice.sk

LUCKY JUICE

autobusová stanica

Odborárov

železničná stanica

Odborárov 35
Po-Pi 7:00-17:30

ČREPINKY ZO SPIŠSKONOVESKÝCH ARÉN

Pani zima pomaly, ale iste preberá nadvládu a aj preto sa šport sťahuje do hál, telocviční, či rôznych klubovní, kde sa tiež odohrávajú urputné boje o góly, body a sekundy. Poďme sa spolu v črepinkách pozrieť, ako sa Spišiakom darilo v mesiaci november.

Futbal

Paradoxne nezačíname v žiadnej dobre vykúrenej hale, ale na zelenom trávniku. Futbalisti FK Spišská Nová Ves ukončili jesennú časť Doxxbet ligy domácou prehrou s Popradom 0:1 a tento najtesnejší výsledok lemoval ich celú novembrovú púť druhou najvyššou slovenskou súťažou. 0:1 prehrali Spišiáci aj v Haniskej a 1:0 zdolali doma Teplicku nad Váhom. Zimovať tak budú s 18 – timi bodmi na desiatom mieste a takto vidí ich jesenné účinkovanie v náročnej Doxxbet lige generálny manažér FK Patrik Brezovaj. „Vzhľadom k tomu, že sme nováčikom súťaže a na prispôsobenie sa druholigovej elite sme v lete po našom postupe mali len minimum času, musíme s našim jesenným vystúpením vyjadriť spokojnosť. Nesmieme zabudnúť na ojedinelé zloženie

nášho kolektívu výlučne zo Spišiakov, od ktorého sme neupustili ani po postupe, čo je na takejto úrovni výnimočné. Musíme však ďalej zostať pri zemi a stále naše účinkovanie brať najmä z pohľadu nášho hlavného cieľa, a tým je zachovanie si účasti v súťaži aj pre najbližší ročník. V tomto sme optimisti a vzhľadom k počtu získaných bodov oproti klubom na samom spodku tabuľky a taktiež nedávnym skúsenostiam, že po kvalitnej zimnej príprave mávame jarnú časť ešte lepšiu, sme presvedčení, že Spišská Nová Ves si druholigovú príslušnosť zachová aj po neľahkej jarnej odvetnej časti. Veríme tiež, že sme v podobe viacerých tesných prehiev o jediný gól splatili nováčikovskú daň a získané skúsenosti v budúcnosti zúročíme. Najväčšiu radosť nám určite robia návštevy na našich stretnutiach

a zvýšený záujem priaznivcov o futbal v meste a celom blízkom regióne. O tom sme dlhé roky snívali, a preto nesmieme v ničom poľaviť. Nezabúdame totiž, ako dlho sme po návrate do druhej najvyššej súťaže túžili a koľko nás to všetkých stálo úsilia. Jesenná časť a ohlasy na naše pôsobenie aj zo strany našich súperov, či predstaviteľov futbalového zväzu potvrdili, že do tejto súťaže jednoducho patríme. Samozrejme, nikdy nesmieme byť absolútne spokojní, určite vždy sa dá niečo urobiť aj lepšie a tých bodov nám nešťastne zopár naozaj uniklo“, skonštatoval Brezovaj.

Šach

Historickú premiéru už majú za sebou aj spišskonovoveské šachisti. Po minuloročnom euforickom postupe do 1. ligy (druhá najvyššia šachová súťaž na

Slovensku) začali pre Novovešťanov tvrdé boje o jej udržanie. „Naším cieľom je udržať sa v 1. lige, a aj preto sa naše družstvo mierne posilnilo. Súperi sú však veľmi kvalitní a silní, a tak je pre nás každý zápas akýmsi sviatkom. V súťaži sa odohrali štyri kolá. Prvé dve sme hrali vonku a našim prvým súperom bolo družstvo Sabinova, ktoré má ambíciu postúpiť do extraligy.

Nehrali sme zlé partie, ale súper bol kvalitnejší a prehrali sme 2-6. Nasledujúci deň sme sa za šachovnicami stretli v Bardejove a aj napriek veľkej snahe sme na domácich nestačili a podľahli sme im 2,5-5,5. V ďalších dvoch kolách si naše dámy, králi a pešiaci skrížili zbrane s hosťujúcimi strelcami, vežami a jazdcami na domácej pôde, a aj napriek papierovo silnejším súperom sme si doma verili. Prvé „na rane“ bolo družstvo Michaloviec. Bol to vyrovnaný zápas, v ktorom rozhodli skúsenosti nášho súpera a prehrali sme v pomere 3,5-4,5. V druhom stretnutí sme privítali súperov zo Slávie UPJŠ Košice a od prvých ťahov to bol napínavý a vyrovnaný zápas. V nervy drásajúcom závere za stavu 3,5-3,5 náš hráč Kamil Švaňa okabátil svojho súpera, vyhrali sme 4,5-3,5 a zazna-

krížovka

Autor: Albín Medúz

K tradíciám Vianoc sa v podhorských oblastiach Európy od stredoveku viažu aj Betlehemci - traja mudrci z východu, doprevádzaní pastiermi a anjelom. Chodili z usadlosti do usadlosti a vinšovali, hrali ľudové hry o zvestovaní narodenia Jezuliatka. Už málo ľudí si pamätá, že s nimi chodila aj postavička v kostýme psa, ktorý svojim chvostom zametal stopy v snehu, aby (TAJNÍČKY 1 - 6) a tým ho chránila pred zabitím. Pôvodne so sebou vodili naozajstných psov, aby chránili samotných vinšovníkov, ktorí často prechádzali lesom, pred vlkami.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A																				
B																				
C																				
D																				
E																				
F																				
G																				
H																				
I																				
J																				
K																				

Vodorovne: **A:** osobné zámeno - obyvateľka obce Pača - značka kozmetiky - priester, po česky - Slovensko. **B:** venček nevesty - TAJNÍČKA 3 - tára, ľudovo. **C:** ohraničená plocha - hral sa s jedlom - čapla po prstoch - zabíjačková polievka. **D:** klan - zväzok trávy - odmotaj - Richard, domácky - umenie, latinsky - túz. **E:** pros o odpustenie - nie, po nemecky - hydroxylová zlúčenina, viažuca sa na uhlík - prekazil. **F:** rímsky cisár, podpálil Rím - predpona slov z významom priester - pravidelne dostáva - strýna. **G:** vedeli, po česky - bodavý hmyz - drvené obilniny pre dom.zvieratá - lovkyňa perál - prines. **H:** lial, po česky - tečú, básnicko - TAJNÍČKA 4 - usadenina - podľa. **I:** dvojhĺska - farba v kartách - veľmi, po spišsky - koráb púšte - aj - striebro, ch. značka. **J:** Aladár, domácky - TAJNÍČKA 1 - vliala, po česky. **K:** dopravné prostriedky na vode - kurovité lesný vták - miesila, po česky - patriaci Oli.

Zvisle: **1:** ľudoop - biblická postava - pozlieval. **2:** TAJNÍČKA 5 - logaritmus, skr. **3:** dopredu vypral - Chaplinov film. **4:** technická atmosféra, skr. - severský škriatok - dravé vtáky. **5:** pokrik na dobytok - modlikajú - pracuj. **6:** biblická postava - stonožka. **7:** predpona záporu - chvíľu ponosia - utekaj. **8:** bodná zbraň - Erna, domácky - Mária na Liptove. **9:** zosilnený súhlas - ovládaš - druh ketónu v kosatcovitej silici. **10:** tiež - druh grafiky, hĺbkorez - decitona, skr. **11:** veru - pevnosť, po rusky - M, foneticky. **12:** polyvinylantán, ch.skr. - inotaj, skr. - vyťahuje zbraň. **13:** pracuj na riešení - obaja - druh obilniny. **14:** otravné látky, skr. - pooblievajú - predpona slov z významom vzduch. **15:** nasávala - rástol dovedna. **16:** pozn.zn. okr. Trenčín - TAJNÍČKA 2 - Ivana, domácky. **17:** zlato, po španielsky - otec, domácky - kanón. **18:** titul kňaza - jestvoval. **19:** TAJNÍČKA 6 - lítium, ch. zn. **20:** pozn.zn. okr. Košice - herecká úloha - najznámejší slov. cyklista.

Pomôcky: ANAS, AREA, ARON, ČA, ENOL, IRON, KID, KREPOŠŤ, ORO, PVL, TROL.

recepty do starej macere

NACIRANA KAČKA

Jak prejdze Viľija a na druhi dzeň še človek prebudzi do vjanočnej naladi, ta je u nas taki zvík, že še cala rodzina stretne na obed pri dobrim jedle. Ja, co furt varim, ta mam f ten dzeň taku zvlaštnu robotu a na pol dňa še staňem poslancom, bo me furt pošilaju na štreke Slovenska- Hvyezdoslavova od šporheľtu k šporheľtu šmakovac, co fto na toten obed navari. A tak ňerobim, ľem mahrujem a tvarim še, jak kebi som v noci zjedol šicku mudrosc šveta. Tipicki poslañec. Ňevesta vari kuracu poľefku (recept nejdzee f knihe „Ši to, co ci šmakuje“ pod nazvom Maškrtka stareho kohuta) a červenu kapustu, tjež tam v kapitolke Hlopske žradelko, akurat, že kapusta je červená a podľaeva še z Bika-verom. Žena robi vjedensku knedľu, a to zaš v recepcie Knedľe hrubej Findurki, ľem viñehajce bočik, no a sinator, co je jak lesňik špecjalista na prirodu, ta aj fťaki, robi totu Naciranu kačku.

Co muši na predvjanočnim tarhu kupic? kačku, ofej, citron, med, cesnek, soľ, vegetu a z bohatej vinoteki vicahñe Frankofku

Jak to robi (v spolupraci z ruru)? Rano, ešči v posceli, aňi poradñe ňerozl'epil oči a už hľeda fťaka. Manželka, co z ñim žije už daskeľo roki ho pošľe do ľadňički, žebi še ňemotal po šľafcimre a ohabil ju dospac polnočnu. Hlop kačku umije, osuši, kukñe, či ñeje bars zarostnuta, kuščičko ju oškube a položi na pekač tak, žebi nožki buli hore, šak aj kačka muši dakedi zmeñic polohu. Najlepši po šmerci. Priľeje das dva deci vlažnej vodi, bo kačka je na űu zvíknuta a zapñe ruru na dvesto stupñe. A potim už ľem kuka cez oblačik, jak še naš mili fťak v rure poci, bo na ribňičku, dze za života pľival, űebula aňi v avgusce taka cepla voda. Už, už bi še zdalo, že naš šefkuhar može ľehnuc nazad do poscel'e, aľe kačka bi ñigďaj dobre űešmakovala, kebi sce ju pri tim poceneju űenaciraľi. Šak aj jeho ženu treba na plaži pri mori sem, tam naoľejovac, bo inakš'i je spaľena a űeda še na űu aňi šahñuc.

Ta že sebe do misečki pririchtuje magľajz z oľeja, citronu, aj z nastruhanu skuru, z medu, rozďžabaneho cesneku a z vegeti. Šedñe k televizoriku a jak še ozve Karči Got „Kdepak ti ptáčku hñízdo máš“, spomñe na svojego ptáčka v rure, ľapi do ruki ščetku a kačku nacira. Film o troch oreškoch trva aj z reklamu take dva, tri hodzini a za ten čas kačkovi šefkuhar nacira fťaka v rure, sem tam poľeva z frankofku a z varečku podľube, žebi še űepripaľovalo ku spodku. Jak še Libuše Šafrankova treci raz prezľeče do plesovich šatoch, obraci kačku v rure nožkami doľe, žebi še fťak aj na peršovej strañe zafarbil do hñeda, bo fto raz okoštoval pečene z ruri, ta zna, že najľepša fajnota na každej hidziñe je pripečena skurka. Nakoñec še kačka vibere na švetlo bože, rozďzel'i še na perša, nožki a herbecik a ja še priznam, že še najvecej češim na trtač, bo fto vidzel, jak zna kačka na ribňičku krucik zo zadkom, ta muši pohopic, že toto prdelkove meso űemože bic plane. A ja mišľim, že nakoñec šicke pohopili, že kačka je najľepša, kedz še podava z fajnu žemľovu knedľu a červenu kapuscičku. Ľem nezapomñice pridac na stol aj misečku z vipekom, naj sebe každi poľeva, jak mu najvecej šmakuje. A pre hlopoch ľem pridavam, že masne ruki še űeviciraju do obrusu, treba použiť jazik, šak aj obľízovačka paľcnoch patri k slavnosnemu vjanočnemu obedu. Bo jak hvári klasik:

ŇETREBA ŠE VEŠAC BO KEDZ NA TO PRIDZE
AJ ŠIKOVNI JAZIK ŠE DAKEDI ZIDZE

Michal Buza st.

menali sme dôležité a historické tri body, ktoré môžu byť kľúčové v boji o záchranu. V nasledujúcich dvoch kolách zavítame do Margecian a Kežmarku, a práve tieto zápasy budú najdôležitejšie a veľa napovedia, či si aj v budúcej sezóne zahráme prvú ligu. Priaznivci šachu, ktorí chcú vidieť kvalitné partie, silných šachistov z východného a stredného Slovenska, alebo nás jednoducho chcú prísť pozrieť si náš tím na domácej pôde v 7. kole (23. 1. 2016) v administratívnych priestoroch futbalového štadióna, kedy budeme čeliť súperovi z liptovskej šachovej školy,“ zhodnotil doterajšie účinkovanie šachového klubu jeden z jeho členov Rudolf Zrost.

Basketbal

Basketbalisti BK 04 AC LB Spišská Nová Ves stále čakajú na premiérové víťazstvo v roč-

niku 2015/2016. Mladí odchovanci schytali v novembri zopár debaklov, no filozofia, s ktorou Spišiáci vstúpili do sezóny sa nemení. „Určite to výsledko-vo nie je práve najružovejšie a veľmi nás mrzí úbytok divákov z tribún, no smer, akým sme sa vybrali, považujeme stále za správny. V klube máme pocit, že na mužstve vidieť výkonnostný progres a veríme, že onedlho príde aj víťazstvo. Družstvo sme opäť posilnili, presvedčili sme Borisa Kovalíka aj Adama Antoniho, určite prinesú do tímu skúsenosť i kvalitu. A mám taký pocit, že stále viac presvedčame slovenskú basketbalovú obec, že to, čo robíme, nie je len z núdze cnosť, ale že ide o pripravený dlhodobý projekt, i keď peňazí nazvyš ozaj nemáme. A možno už dnes si mnoho slovenských hráčov, ktorí vyse-dávajú na lavičke a pozerajú sa, ako namiesto nich pobejú po

palubovke Američania, či Balkanci, uvedomujú, že v Spišskej budú naozaj hrať len slovenskí hráči a snád' zvažujú, že svoju budúcnosť by mohli spojiť s našim klubom. Ale to je ešte ďaleko, musíme sa skoncentrovať na túto sezónu a snažiť sa byť dôstojným súperom. Jednu výhru v sezóne však už máme. V extralige sa až prekvapivo dobre uchytil ešte len 15 – ročný Matej Majerčák, v ktorom drieme veľký potenciál. A to sú presne tie momenty, kvôli ktorým sme takýto projekt naštartovali a verím, že prinesie ešte viac „Majerčákov“,“ zhodnotil doterajšiu basketbalovú púť sezónou predseda BK Rastislav Javorský.

Hokej

Fantasticky vstúpili do novembra hokejisti HK Sp.Nová Ves. Najprv zvíťazili v Topoľčanoch 5:3, následne si vo východniarskom derby poradili s „ťažkými“

Michalovcami 5:3 a výbornú sériu ukončili na Považí, kde tamojšiu Bystricu zdolali 4:3. Potom však prišla domáca prehra s lídrom z Lipt. Mikuláša 2:5, a tá odštartovala negatívnu výsledkovú šnúru. V Senici prehrali Spišiáci 1:4 a poriadny kalich horkosti vypili v ďalšom východniarskom derby, keď Bardejovu, i vinou zranenej brankárskej jednotky Borároša, podľahli zahanbujúco 3 : 11. Nabitéy mesiac ukončili víťazstvom nad Trnavou 5 : 3. Solidný novembrový let má za sebou aj okyptená zostava ženských hokejových ôs. Naše baby najprv vyhrali vo Zvolene 5:3 a úspešné boli aj na domácom ľade, odkiaľ s dlhým nosom odišli po prehre 2:6 Martinčanky. V tradičnom derby s „nabitou“ zostavou Popradu prehrali na jeho ľade statočne 2:4, no mesiac zakončili víťazne, poľskú Krynicu doma zdolali 3 : 1.

Floorbal

Florbalistky FbK Kometa Sp. Nová Ves naďalej kraľujú ženskej florbalovej extralige. V novembri síce prvýkrát okúsili trpkosť prehry, keď Pruskému podľahli na jeho palubovke 2:4, no následne Kometa opäť vystrelila nahor. V Nemšovej vyhrali dievčatá 10:4, v Michalovciach dokonca 20:4 a november zakončili vysokým víťazstvom 11:3 v Prešove. Sesterské duo

Hudákových neohrozene s gigantickým náskokom vedie všetky extraligové štatistiky a nás teší, že aj na bronzovom štatistickom stupienku sa vyhrieva Spišiačka Grossová. Dievčatá budú rady, ak ich pridete povzbudiť v predvianočnom dvojkole (19. 12. a 20. 12.), kedy hostia na domácej palubovke v športovej hale Hurikán Bratislavu resp. Sláviu Nitra. Oliver Buza

Novoveský topstrelec sníva o Tokiu a tvrdo ide za svojím cieľom

Je až pozoruhodné, koľko skvelých športovcov vyrástlo a stále vyrastá v našej nevelkej metropole. V našom mesačníku sme vám už predstavili plavcov, tenistov, hokejistov, lyžiarov a veľa iných športovcov, ktorých „produkuje“ Spišská Nová Ves, no strelca sme tu ešte nemali. A tak mažeme ďalší rest a „do plácu“ dávame Spišiaka, na ktorého môže byť športová Nová Ves právom hrdá. Dámy a páni - Lukáš Daniel.

Otcova dreváreň na chate Lukášovou alma mater, vystrelí ho až na olympiádu?

Lukášova strelecká kariéra má výrazné korene už v detsve. Odmalička ho fascinovali zbrane. a aj jeho spomienky do dávnych liet naznačujú, že ide o lásku na celý život. „Od malého chlapca ma veľmi zaujímali zbrane, samozrejme toho času len z hračkárstva. Pozeral som upätý k televízii kriminálne seriály, hrávali sme sa ako deti s atrapami zbraní, naháňali sa s kamarátmi a „strieľali“ po sebe. Keď som na ulici stretol policajta, ktorý mal na opasku pištoľ, pozorne som ho sledoval a prial si stať sa jedného dňa ochrancom zákona. Pamätám sa, ako mi rodičia kúpili encyklopédiu zbraní, v ktorej som s nemým úžasom neustále listoval a vyberal si svoj „arzenál“, ktorý si raz kúpim, keď vyrastiem. Jedného dňa mi otec priniesol domov zo školy, v ktorej vyučoval telesnú výchovu, vzduchovku Sláviu. Mój „prvý výstrel“ sa odohral na našej chate, kde som vystrieľal celú škatuľku diaboliek do jedného papierového terča, priklicovaného na dosku našej drevárne. Neuveriteľne som sa z toho tešil, keď som každým výstrelom dokázal zasiahnuť vyššiu číselnú hodnotu. Raz sa ma otec opýtal, či by som chcel ísť na pretek v ZŠ Nejedlého, v ktorej sa konali okresné majstrovstvá v strelbe zo vzduchovej pušky

a kde sa dodnes venujú strelbe a vychovávajú mladé talenty. Radostne som prikývol, pretože na chate som strieľal samé desiatky. Prišiel deň „D“, ocitol som sa v telocvični oproti terčom na vzdialenosť ďaleko dlhšiu, ako som strieľaval na našej chate. Terče sa elektronicky posúvali, to všetko bolo pre mňa nové. Rozhodca nás uviedol na „palebnú čiaru“ a mne sa rozbúchalo srdce od toľkého vzrušenia. Už som nestrieľal do našej drevenej budy na chate, kde na žiadnom výstrele nezáležalo, tu každá moja rana rozhodovala o umiestnení. Celý priebeh preteku sledoval pozorne s ďalekohľadom v ruke môj otec a upokojoval ma, že triafam dobre. Umiestnil som sa v strede štartovacieho poľa, čo ma vtedy veľmi potešilo. Po súťaži sme zašli za pánom, ktorý tam riadil celý pretek, a opýtali sme sa ho, či by som mohol prísť niekedy medzi nich zatréňovať, lebo sme počuli, že v tejto škole sa športovej strelbe venujú veľmi intenzívne a na vysokej úrovni. Vtedy som ešte nevedel, že práve tento moment bol pre mňa takým dôležitým, a človek, ktorého sme oslovili, bol môj prvý tréner, pán Ján Mlynarčík. Písal sa rok 1997 a ja som vtedy mal desať rokov,“ opisuje prvé dotyky so strelectvom Lukáš Daniel. Odvtedy pretieklo Hornádom veľa vody a nádejný strelec začal svoj talent rozbaľovať naplno. Výsledok tvrdej driny

sa dostavil už o 5 rokov, kedy získal svoj prvý mládežnícky titul Majstra SR zo vzduchovej pištole. A bola to práve pištoľ, ktorá mu učarovala najviac, a ktorej sa začali obávať všetky elektronické terče na Slovensku. Lukáš čoraz neomyľnejšie páľil desiatky a jeho hviezda začala stúpať. Členom reprezentácie sa stal v roku 2008, na pažbe má už osem titulov Majstra SR v disciplíne športová a rýchlopalná pištoľ. Počas štúdia sa zúčastnil akademických MS i letnej univerziády. Najcennejším úlovkom z „akademickej pôdy“ bolo siedme miesto z Pekingu, veľkú cenu má aj 19. miesto vo „sveťáku“ v Londýne. No jeho plány majú veľmi jasné kontúry. „V súčasnosti každoročne štartujem na svetových pohároch v Európe, kde zbieram skúsenosti

a približujem sa umiestnením a výsledkami k svetovej špičke. Som presvedčený, že o štyri roky sa mi podarí získať miesto na OH v Tokiu 2020, čo je mojou motiváciou a cieľom do ďalšej práce. Budem o túto časť reprezentovať pod piatimi kruhmi tvrdo bojovať na svetových pohároch, Majstrovstvách sveta, či Európy,“ dodáva.

Koniček sa stal povolaním, mentálna príprava na prvom mieste

Lukáš, pre ktorého sú športovým vzorom predovšetkým olympijskí rýchlopalní šampióni Ralf Schumann, či Alexej Klimov, ale aj naše medailistky Danko Barteková so Zuzkou Štefečekovou, má jednu obrovskú devízu. Veď nie je nič krajšie, ak sa povolanie stane koníčkom. A v jeho prípade

sa tak udialo. Je zamestnaný v Policajnom zbore SR na úseku evidencie zbraní a zaradený do reprezentácie SR v Športovom centre polície ako športovec v materiálnom zabezpečení Ministerstva vnútra. To mu sčasti financuje jeho kariéru, no keďže strelba nie je lacný špás, časť prostriedkov si musí zháňať na vlastnú päsť. Ani to mu však neprekáža, aby sa láske svojho života venoval naplno. Zaujímalo nás, ako náročná je príprava špičkového strelca, predsa len, triafanie samých desiatok si vyžaduje obrovskú dávku koncentrácie. „Športová strelba je individuálny šport, na palebnej čiare stojíte len vy, v rukách máte svoju zbraň a pred vami v diaľke je papierový terč, v strede ktorého svieti „desina“. Vy sa na každý výstrel musíte maximálne skoncentrovať a odpracovať ho v úplnom pokoji. Každý detail mám vo svojich rukách ja sám, odo mňa závisí, či ranu vystrelím, alebo ju odložím a výstrel zopakujem. Láska k zbraniam, túžba po olympijskej medaile ma neustále poháňa, aby som na sebe v každom momente života pracoval, rozvíjal svoj dar a lásku k tomuto športu. Vo voľnom čase sa venujem aktívne intervalovému tréningu, behu, rozvoju fyzickej a špeciálnej mentálnej prípravy pod vedením špičkového trénera pána Radeka Šefčíka. Tvrdenie, že „fyzička“ nie je v našom športe potrebná, sa môže

zdať ako pravdivé, no opak je pravdou. Má to priamy súvis s mentálnou kondíciou, a tá je v našom športe kľúčová. Práve táto sila je v každom športe v kľúčových momentoch zápasu najdôležitejšou. Moja práca ma pod vedením Radeka Šefčíka posúva do levelu, kde dokážem mať plne pod kontrolou svoj výkon a svoju prácu počas preteku. Športová strelba je krásny šport, kde športovec má jedného jediného súpera, a to samého seba,“ prizvukuje nádejný olympionik, ktorý však nezabúda, že nebyť jeho rodičov, trénera Jána Mlynarčíka, či rezortu Ministerstva vnútra, nikdy by sa nedostal na takú úroveň, z akej triafa do čierneho dnes. Spišský Patriot mu v plnení jeho olympijskeho, ako i iných snov drží palce a určite bude svojich čitateľov o Lukášových úspechoch pravidelne informovať.

Oliver Buza

Ako prežívajú sviatky roka Spišské športové osobnosti?

Vianoce sa nezadržateľne blížia a zo všetkých strán sa z nekonečne otravných reklám na nás valí komerčná vlna ponúkajúca nespočetné množstvo všakovakého nechutne predraženého tovaru. Kofolové dievčatko uteká spolu so svojim otcom a kradnutým vianočným stromčekom pred diviakom, coca-colové kamióny so Santa Clausom zastavujú na každom rohu, no najkrajšie sviatky roka by mali predsa len byť o čomsi inom. Športovým osobnostiam, ktoré sú akokoľvek spojené s krásnym vianočne zasneženým Spišom, sme položili dve sviatočné otázky. Aký je ten váš ideálny štedrý večer a čo všetko by ste občanom nášho mesta podarovali pod vianočný stromček?

Michal Sabovčík

(horolezectvo, reprezentant SR, držiteľ mnohých horolezeckých ocenení, milovník prvovýstupov, jeden z najrešpektovanejších slovenských horolezcov súčasnosti):

„Ideálne Vianoce si predstavujem v kruhu mojej blízkej rodiny s výbornými dobrotami od mamy a hlavne pohodu bez stresu a starostí. Verím, že tie tohtoročné sa mojej predstave priblížia na sto percent. Mojim krajanom by som zaprial, aby voľné chvíle počas sviatkov trávili so svojou rodinou a kamarátmi a aby sa šli radšej prejsť do prírody a obišli tak aj predvianočné stresy z nakupovania v obchodných domoch. A darujte si tak radšej niečo doma vyrobené z lásky, ako to robím ja.“

Ján Kozák

(futbal, majster ČSSR z roku 1982, bronzový z ME 1980, najlepší futbalista ČSSR v roku 1981, momentálne tréner reprezentácie SR s ktorou postúpil na EURO 2016)

„Som veľmi rád, keď sa zídeme na Vianoce všetci u nás doma, čiže ja s manželkou, dcéra aj syn s rodinami. Z toho dôvodu sú pre mňa Vianoce najkrajšie sviatky, že môžeme byť všetci spolu. Najväčšia radosť príde vtedy, keď si sadneme k jednému stolu a môžeme sa porozprávať. Keď som bol malý, najväčšie darčeky boli futbalová lopta alebo korčule, mal som vzťah k viacerým športom. Kto mal vtedy na dedine loptu, mal aj kamarátov. Keď aj u nás doma nebola nejaká hojnosť, na loptu sa vždy peniaze našli a to mi zostalo po celý život. A čo by som zaprial mojim rodákom? Nech sa Spišiakom darí, nech sú zdraví, nech sa všetko posúva vyššie. Nech sa mesto ďalej rozvíja, mne sa už teraz veľmi páči. Ja na Spiš nedám dopustiť. Vždy, keď tu prídem, mám ten dobrý pocit - tu som doma.“

Libor Hudáček

(ľadový hokej, majster SR, reprezentant SR, člen strieborného tímu MS 2012, momentálne útočník účastníka najvyššej švédskej ligy Örebro HK):

„Sme športová rodina, takže najväčším šťastím je, ak sa dostaneme všetci traja bratia domov a zdá sa, že tento rok by to malo vyjsť. Verím, že rodičia budú šťastní, ak nás opäť uvidia pohromade. Vo Švédsku nám dali 5 dní voľna, takže aspoň bude mať kto zjesť všetky rezne a šalát, na ktoré sa nesmierne teším. Mojm rodákum by som doprial pod stromček veľa zdravia, lásky a pochopenia v rodine, ostatné veci sú skoro nepodstatné. Pre mňa by bol vianočnou čerešničkou trinásť plat v obálke pod stromčekom (smiech).“

Vladimír Hovňák

(basketbal, majster SR, víťaz Slovenského pohára, reprezentant SR, momentálne hrajúci asistent trénera v BK 04 AC LB Spišská Nová Ves):

„Ideálne Vianoce sú pre mňa v kruhu tých najbližších. Tento rok budeme po prvýkrát s manželkou a synčekom sami, takže verím, že to bude ten vysnívaný ideál Vianoc. Všetkým Novovešťanom prajem, nech si pod stromčekom nájdú to, čo si priali. Avšak netreba zabúdať, že Vianoce nie sú len o daroch. Sú o pohode, láske a samotnom ich čare. Takže okrem hmotných vecí želim všetkým, aby si tieto sviatky skutočne užili s úsmevom, radosťou a spokojnosťou.“

pf 2016

Ladislav Karabín starší

(dlhoročný prezident a funkcionár v HK Sp.Nová Ves, momentálne žijúci v Orlando, Florida):

„Vianočné sviatky sú pre nás obdobím, keď sa vraciame k našim slovenským koreňom a snažíme sa každý rok mať všetko to čo, sme mali aj doma - kapustnicu, klobásku s domácim bielym kysnutým koláčom, zemiakový šalát, praženú rybu, oblátky s medom a samozrejme bobálky s makom. Manželka strávi dosť času s prípravou vianočných koláčikov, ktoré tradične podarujeme rodine a známym. Naše koláče sú úplne iné v porovnaní s tými americkými. Aj keď sa v USA neoslavuje Štedrý večer (iba veľký Vianočný deň 25. decembra), my držíme túto tradíciu a vtedy sa celá rodinka stretne spolu. Zároveň musím dodať, že naša strava počas celého roka „vianočné“ ingrediencie neobsahuje. Odkedy sme v USA, naše stravovanie je väčšinou vegetariánske so zeleninou a ovocím. Sme však veľmi spokojní, pretože v našom veku máme zdravie a vitalitu na tenis, plávanie, korčuľovanie a ešte aj na prácu. Čo sa novoveského športu týka, pozorne sledujeme na internete a fandíme futbalu, ktorý postúpil o ligu vyššie, basketbalu a samozrejme, športu číslo 1 - hokeju. Všetkým prajeme v novom roku, aby boli spokojní so svojou prácou a verím, že nový zákon o športe, ktorý bol len teraz schválený, pomôže finančne športu na celom Slovensku. Špeciálne držím prsty Ľubovi Váicovi a Mariánovi Horváthovi, aby to dokázali a aby Spišiáci mútili vodu v play-off. A všetkým Novovešťanom pokojné, veselé Vianoce a šťastlivo v novom roku.“

Július Hudáček

(ľadový hokej, trojnásobný majster SR, reprezentant SR, člen strieborného tímu MS 2012, brankár roka vo švédskej lige 2014/15, člen All Stars extraligy 2009, 2010, 2011, momentálne brankár Örebro HK):

„Brat povedal všetko podstatné, ja len zdupľujem, že sa veľmi teším na to, že budeme celá rodina pokope. Pre nás to znamená veľmi veľa, pretože sme po celý rok športovo rozlietani a tie krátke spoločné chvíle určite stoja za to. Osobne sa najviac teším na najlepšie koláče mojej mamy a nenapodobiteľný zemiakový šalát. Ľuďom okolo seba by som zaprial veľa zdravia a kopu splnených snov od tých najmenších až po tie veľké.“

Peter Slivovský

(parašutizmus, reprezentant SR, vicemajster sveta, viacnásobný majster SR v presnosti skákania, športovec mesta Sp.Nová Ves, momentálne tandempilot a inšpektor v Compact Skydive SNV):

„Pre mňa sú tieto sviatky ideálne, keď ich môžem tráviť s ľuďmi, ktorých mám skutočne rád. Keď vidím spokojnosť a šťastie v tvárach mojich blízkych. Ak si k tomu domyslím rozžiarený stromček a taký ten pokoj a akési dobro, čo vedie vyčariť len Vianoce, vtedy som skutočne spokojný aj ja. Snažím sa, aby každé moje Vianoce boli tie najlepšie. Niekedy sa mi to darí viac, niekedy menej, keďže život prináša rôzne prekvapenia, ktoré nie vždy vieme ovplyvniť. Spoluobčanom želim, aby práve Spišská bola tým ideálnym miestom na Zemi, ktoré by nevymenili a nikdy neboli nútení vymeniť za žiadne iné. Aby tu našli všetko to, čo inde často chýba - pokoj, mier, šťastie, pochopenie, uznanie, svoje rodiny, priateľov i prácu. Aby to bol ich kúskom raja na Zemi. Ale samozrejme, vždy im radi vyčaríme úsmev na tvárach a požičiame kúsok oblohy nad tým našim Rajom.“

Lenka Miháliková

(volejbal, dvojnásobná držiteľka extraligového bronzu, finalistka Slovenského pohára, 15 sezón v extralige, momentálne trénerka žiačok VK SNV, fanúšikom známejšia pod priezviskom Vartovníková):

„Moje ideálne Vianoce začínajú už týždňom-dva vopred, kedy si začínam pripravovať koláčiky. Upečiem ich niekoľko druhov, je to pre mňa relax a sviatky bez pečenia si ani neviem predstaviť. Ideálne Vianoce však znamenajú stráviť ich v blízkosti svojich najbližších, kedy sa vzájomne navštevujeme a len tak debatujeme pri stromčeku. Pre nás dospelých to už dávno nie je o darčekom, o to viac si užívame nedočkavosť môjho syna Miška a jeho žiariace oči, keď doslova trhá ozdobný papier. Najkrajší darček nás však čaká až po Novom roku, kedy by mal prísť na svet môj druhý synček. Všetkým občanom SNV chcem popriať, aby počas sviatkov mali pokoj, pohodu a aby ich prežili podľa svojej predstavy. Aby sme sa aspoň na tých pár dní dokázali zastaviť a užívať si chvíľku relaxu v tejto hektickej dobe. A špeciálne všetkým športovcom v našom meste želim pevné zdravie a veľa síl do ďalšej práce v novom roku, aby mali energiu zachrániť aspoň to, čo nám z neho ešte zostalo.“